

Arrest

nr. 148 235 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 april 2015.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 januari 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 21 april 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 30 april 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 juni 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat er bij de beoordeling van haar grief in het licht van artikel 8 van het EVRM geen rekening mee wordt gehouden dat zij als minderjarige in België is toegekomen, dat zij haar hele volwassen leven hier heeft doorgebracht, dat zij geen enkele band meer heeft met Angola – zelfs niet met haar ouders – en dat zij hier heeft school gelopen en thans werkt. Aldus is een bijzondere omstandigheid voorhanden die maakt dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Voor het overige wenst de verzoekende partij te volharden in haar verzoekschrift. De verwerende partij volhardt in haar nota en verwijst naar de beschikking.”*

2.5. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de in de beschikking gemaakte beoordeling van artikel 8 van het EVRM en wijst hierbij op zijn bijzondere situatie, die erin bestaat dat hij reeds als minderjarige België is binnengekomen. De Raad dient vooreerst evenwel op te merken dat waar verzoeker thans een uitgebreid overzicht geeft van de bijzonderheden die zijn zaak kenmerken, een dergelijke verduidelijking van zijn situatie geheel ontbreekt in het verzoekschrift. Zo wordt in het verzoekschrift enkel gewezen op een privéleven in België dat erin bestaat dat hij hier zakelijke relaties heeft ontwikkeld en heeft gewerkt bij een garage, alwaar men zeer tevreden is over hem en waar men hem onmiddellijk opnieuw in dienst wil nemen. Van het aangehaalde gebrek aan enige banden met Angola en zijn bijzondere situatie als minderjarige op het ogenblik van binnenkomst in België, is geen spoor terug te vinden in het verzoekschrift. Hierbij wijst de Raad erop dat het verzoek tot horen niet kan worden aangewend om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog te remediëren. Hoe dan ook, toont verzoeker niet aan in welke mate deze bijkomende informatie de beschikking aan het wankelen kan brengen, waar hierin werd gewezen op de rechtspraak van het EHRM, die stelt dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft verkregen, zoals in casu, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing – en dus a priori een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten – een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Het enkele feit dat verzoeker minderjarig was op het ogenblik dat hij België binnenkwam, maakt niet dat hij ooit enige gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf kon koesteren, laat staan dat hij ooit op definitieve wijze een dergelijke toelating zou hebben gekregen. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds op 7 april 2011 een bevel tot terugbrenging betekend kreeg en dat hem op 11 mei 2011 werd meegedeeld dat hem als minderjarige geen verblijf in België zou worden toegekend, omdat de duurzame oplossing niet alhier is gelegen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom *in casu* bij de afweging tussen het legitieme publieke belang en verzoekers privéleven, het privébelang van verzoeker zou dienen te primeren. Door

verder nog te volharden in zijn verzoekschrift, brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 21 april 2015 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft overeind.

Het eerste en enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA